

paa en Sidevej, der førte i en Bue tilbage til Budderuplund. Han satte straks i kort Galop, og da han var vel borte, fulgte Inger ham et Stykke med Øjnene.

„Han ser forresten ganske godt ud tilhest,“ sagde hun.

„Han er jo ogsaa af gammel Soldaterslægt. Saa vidt jeg veed, vilde han selv have været Officer, dersom han ikke havde haft den kedelige Talefejl. Det er virkelig undertiden helt pinligt at høre ham.“

Inger sad tavs et Øjeblik og saae hen for sig.

„Ja, Stakkel! Forresten syntes jeg ikke, det var saa slemt idag.“

„Fik du saa de Kinesere?“ spurgte Per.

Inger blev rød. Det havde hun glemt.

„Tænk, hvor ærgerligt! Jeg er sikker paa, jeg havde faaet baade et og to Par, bare jeg havde spurgt om det. Etatsraaden var saa overordentlig elskværdig.“

„Ja, det var han jo,“ sagde Per mut.

Ved Mørkningstid var de atter hjemme. Per klagede over Hovedpine og gik ind til sig selv. Han tændte en Pibe, satte sig ved sit Vindu men rejste sig straks igen, hængte Piben op og gav sig til at gaa frem og tilbage paa Gulvet uden at kunne faa Ro paa sig. Han følte sig som det ubrugeligste Menneske paa Jorden, en ulykkelig Halvmand, der elskede Livet uden at turde hengive sig til det, og som foragtede det, uden at ville slippe det.

Da bankede det frygtsomt paa hans Dør. Det var Hagbarth, der var bleven sendt derind for at sige Godnat.

Ved Synet af Drengens Ufrimodighed sprang Taarerne ham i Øjnene. Med et Udbrud tog han Drengen op til sig. Og i nogen Tid stod han derpaa med ham i sine Arme omtrent i samme Stilling som hin spøgefulde Silen med Dionysosbarnet i Ørstedsparken.

„Du er jo da ikke bange for Far — vel lille Hagbarth?“

„Næ-nej,“ hikkede Drengen.

„Vi to skal nok komme godt ud af det med hinanden. Tror du ikke?“

„Jo,“ sagde han og gjorde sig tung for at slippe ned, — han